

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Urszula Korneluk
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2018 r. w Lublinie

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko M. T.

o eksmisję

w przedmiocie cofnięcia pozwu

postanawia:

1. umorzyć postępowanie,
2. zasądzić od powódki T. P. na rzecz pozwanej M. T. kwotę 257 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 240zł (dwieście czterdzieści złotych) kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Na rozprawie w dniu 1 października 2018r. powódka cofnęła pozew i wniosła o nieobciążanie kosztami procesu. Pełnomocnik interwenienta ubocznego oraz pozwanej nie sprzeciwili się cofnięciu pozwu, żądając zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (protokół rozprawy z dnia 1 października 2018r., pismo pełnomocnika interwenienta ubocznego z dnia 8 października 2018r.)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Cofnięcie pozwu jest czynnością dyspozytywną powoda, którą odwołuje wytoczone powództwo, rezygnując z procesu. Może nastąpić w toku całego postępowania. Czas, w którym cofnięcie pozwu zależy wyłącznie od woli powoda, zgodnie z art. 203§1k.p.c., kończy się z chwilą rozpoczęcia rozprawy, na której następuje ustosunkowanie się pozwanego do sprawy.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik pozwanej M. T. złożył odpowiedź na pozew i stawił się na terminy rozpraw w dniu 13 września 2018r. i w dniu 1 października 2018r. Pełnomocnik pozwanej nie uznał powództwa w odpowiedzi na pozew.

Okoliczności sprawy nie wskazują na sprzeczność z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzaniem do obejścia prawa na skutek cofnięcia pozwu. Nie zaistniały podstawy zatem do uznania przez Sąd za niedopuszczalne cofnięcie pozwu.

Zgodnie z art. 203§1k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Wobec skutecznego prawnie cofnięcia pozwu, w myśl art.355§1k.p.c. postępowanie podlegało umorzeniu.

Przepis art. 203 § 2 k.p.c. stanowi, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Zasadą jest, że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia.

Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady, jeżeli powód wykaze, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw i celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art.98 k.p.c) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (post. SN z dnia 12.04.2012r. II CZ 208/11, Lex nr 1214570).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że powódka w dniu 13 czerwca 2018r. (data wpływu) wystąpiła z powództwem przeciwko stronie pozwanej o eksmisję. Zarządzeniem z dnia 18 czerwca 2018r. powódka została wezwana do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez wskazanie danych personalnych i adresowych strony pozwanej, przeciwko której kierowany jest pozew oraz złożenie tytułu własności nieruchomości objętej pozwem przez złożenie aktualnego wypisu z KW. Powódka w uzupełnieniu braków formalnych wskazała jako pozwaną M. T. zam. ul. (...) i załączyła odpis księgi wieczystej nr (...) ze wskazaniem położenia nieruchomości przy ul. (...) co do której w dziale II jako współwłaścicielką do udziału 1/18 części widnieje pozwana M. T.. Z informacji zaś (...) w L. wynika, że wskazany adres ul. (...) w L. nie istnieje.

Stronę powodową uznać należy zatem za stronę przegrywającą proces, a w konsekwencji obciążyć kosztami procesu zgodnie z art. 98§ k.p.c.

Koszty procesu zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. stanowią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pojęcie "kosztów procesu" jest szersze od pojęcia "kosztów sądowych". Przez koszty procesu należy rozumieć: a) koszty sądowe, obejmujące opłaty sądowe (opłaty i opłaty kancelaryjne) oraz wydatki (art. 2 ust. 1 u.k.s.c.), b) koszty strony występującej osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, c) koszty związane z reprezentowaniem strony przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego. Do kosztów procesu zalicza się także koszty mediacji prowadzonej na skutek skierowania przez sąd (art. 98¹ § 1k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie koszty procesu stanowiły wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 240zł zgodnie z §7 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r.w sprawie opłat za czynności adwokackie / Dz. U. 2016r., poz.1668/ i kwota 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł, jak w sentencji.